

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Broučkové a soudkyň JUDr. Lenky Grollové a JUDr. Milady Uhlířové v právní věci

navrhovatele: **OSDA – ČR – MUZO**, IČO 75057514
sídlem Nádražní 532/157, 702 00 Ostrava

za účasti: **Global Payments Europe, s.r.o.**, IČO 27088936
sídlem V Olšinách 80/626, Strašnice, 100 00 Praha 10
zastoupená advokátkou Mgr. Petrou Ledvinkovou
sídlem Lipová 595, 253 01 Hostivice

o přezkoumání přiměřenosti protiplnění, o **odvolání navrhovatele** proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. srpna 2013, č. j. 49Cm 120/2006 – 430

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Navrhovatel je povinen zaplatit účastníci na náhradě nákladů odvolacího a dovolacího řízení 20 570 Kč, k rukám jejího zástupce, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Městský soud v Praze rozhodl shora uvedeným rozsudkem tak, že návrh na určení, že přiměřené protiplnění za 1 kus akcie společnosti Global Payments Europe, a.s., (dříve MUZO, a.s.) se sídlem Praha 10, Strašnice, V Olšinách 80/626, IČ: 00001155, o nominální hodnotě 1 000 Kč, z důvodu přechodu vlastnického práva ke všem akciím společnosti Global Payments Europe, a.s., (dříve MUZO, a.s.) se sídlem Praha 10, Strašnice, V Olšinách 80/626, IČ: 00001155, z akcionářů společnosti odlišných od hlavního akcionáře na hlavního akcionáře, dle ust. § 183i a násl. Obchodního zákoníku, o kterém rozhodla valná hromada společnosti MUZO, a.s., se sídlem Praha 10, Strašnice, V Olšinách 80/626, IČ: 00001155, konaná dne 31. 8. 2005, činí 43 260 Kč, se zamítá (výrok I.), že žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám jeho právní zástupkyně náhradu nákladů řízení ve výši 32 280 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), a že žalobce je povinen zaplatit Českému státu na účet zdejšího soudu znalečné ve výši 45 248 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).
2. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku vyšel z toho, že navrhovatel se uvedeného domáhá proto, že mimořádná valná hromada společnosti Global Payments Europe, a.s., (dříve MUZO, a.s., dále i jen „Společnost“) konaná dne 31. 8. 2005 schválila usnesení o přechodu všech akcií společnosti, které jsou ve vlastnictví menšinových akcionářů na hlavního akcionáře, přičemž navrhovatel považuje poskytnuté protiplnění za neadekvátní reálné hodnotě akcie, a že protiplnění mělo být poskytnuto ve výši 43 260 Kč na 1 akcii. Dle zjištění soudu prvního stupně byl návrh na přezkoumání výše protiplnění podán dne 26. 10. 2005, zákonná lhůta byla zachována a návrh je tedy včasný. Po té soud prvního stupně uzavřel, že uvedené námitky Společnosti, že návrh navrhovatele je spekulativní a šikanózní, nemohl přisvědčit, byť vzhledem k okolnosti že navrhovatel nabyl pouze jedinou akcií ve Společnosti a to až poté, kdy bylo o vytěsnění menšinových akcionářů rozhodnuto valnou hromadou, v té době již byla známa výše protiplnění,

kteřá bude za akcií poskytnuta, lze mít pochybnosti o souladu jeho jednání s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 ObčZ a § 56a ObchZ). Tato pochybnost však, dle názoru soudu prvního stupně, navrhovatele nemůže vyloučit z ochrany výslovně poskytnuté zákonem. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že posudek zadaný soudem poskytuje správný odhad ceny 1 ks kmenových akcií Společnosti o jmenovité hodnotě 1 000 Kč ke dni 27. 10. 2005, která dle něj činila 21 354 Kč. Hlavním akcionářem bylo vytěsněným akcionářům poskytnuto protiplnění ve výši 20 661 Kč. Vzhledem k faktu, že ocenění akcií je jako každý odhad zatíženou určitou chybou nelze z tohoto rozdílu v řádu jednotek procentních bodů činit závěr o nepřiměřenosti protiplnění. Poskytnuté protiplnění je tak nutno považovat za přiměřené. Z těchto důvodů soud návrh zamítl. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy soud žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, přiznal vyúčtovanou náhradu nákladů řízení dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále i jen „AT“) ve znění účinném vždy k datu provedení úkonu právní služby v celkové výši 32 280 Kč. Dle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř. soud žalobci, který neměl v řízení úspěch, uložil zaplatit znalečné, jež nebylo kryto zálohou 10 000 Kč, ve výši 45 248 Kč.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal včas odvolání navrhovatel, který namítal, že písemné odůvodnění v relevantní části rozsudku je v rozporu s vyhlášeným odůvodněním soudu prvního stupně, který uvedl, že považuje jednání navrhovatele za šikanózní jednání, pro které mu nelze poskytnout ochranu. Pokud měl soud prvního stupně tento právní názor, nebylo již třeba nechat vypracovat jakýkoliv znalecký posudek a náklady vzniklé jeho vyhotovením tak byly vynaloženy zcela bezúčelně a v rozporu se zákonem (zásadou hospodárnosti řízení). Dále se věcně vyjadřoval k samotnému posudku a uvedl, že soud prvního stupně se rovněž nevypořádal s námitkou navrhovatele, že znalec jmenovaný soudem postupoval v rozporu s usnesením NS sp. zn. 29 Cdo 723/2011 ze dne 31. 1. 2013, když stanovil 3 % výši přírážky za nižší likviditu akcií a tuto výši přírážky ani nijak neodůvodnil a dle posudku znaleckého ústavu APELEN s.r.o. nemá likvidita akcií na vlastní ocenění podniku žádný vliv. Odvolatel dále uvedl, že soud prvního stupně porušil jeho právo na spravedlivý proces, když nevyslechl znalce jmenovaného soudem tak, jak navrhovatel požadoval. Při jednání odvolacího soudu (první odvolací řízení v této věci) odvolatel reagoval na vyjádření účastnice k odvolání tak že právo domáhat se přezkumu přiměřenosti protiplnění podle ust. § 183k obch. zák. přitom mají všechny osoby, které účastnické cenné papíry nabyly do okamžiku přechodu vlastnického práva k těmto akciím na hlavního akcionáře a navrhovatel nejednal při koupi akcie a následně podáním návrhu v rozporu s dobrými mravy, když odkázal na rozhodnutí NS sp. zn. 29 Cdo 3354/2012 ze dne 26. 6. 2014. Svě odvolání doplnil tak, že soud prvního stupně měl především ve svém rozhodnutí určit přiměřenou výši protiplnění vzhledem k odůvodnění rozhodnutí částkou 21 354 Kč, což neučinil, a náklady řízení pak měla nést žalovaná strana. Odvolatel navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
4. Účastnice se k podanému odvolání vyjádřila tak, že navrhovatel není v tomto řízení aktivně legitimován, když zakoupil 1 ks akcie společnosti poté, kdy bylo usnesení valné hromady společnosti o přechodu vlastnictví akcií ve vlastnictví minoritních akcionářů na hlavního akcionáře zapsáno do obchodního rejstříku a zveřejněno v Obchodním věstníku s odkazem na usnesení Vrchního soudu v Olomouci a na rozhodnutí NS sp. zn. 29 Cdo 723/2011. Dále obšírně popisuje šikanózní výkon práva navrhovatele a rozpor jeho jednání s dobrými mravy, neboť se mu zjevně nejedná o ochranu práv minoritních akcionářů, když věděl, přinejmenším měl a mohl vědět, že nabývá akcií společnosti MUZO, která přejde dne 28. 10. 2005 ze zákona na hlavního akcionáře a jaká je výše protiplnění, která bude za tuto akcií poskytnuta. Účastnice současně odkázala i na další obdobné spory vedené navrhovatelem. Účastnice dále uvedla, že hlavním důvodem pro zamítnutí žaloby byla výše protiplnění poskytnutého minoritním akcionářům, nikoliv pochybnosti soudu o souladu jednání navrhovatele v rozporu s dobrými mravy, jak tvrdí navrhovatel a předmětný znalecký posudek byl nařizen výlučně z důvodů na straně navrhovatele a v jeho prospěch a je na místě, aby nesl náklady znaleckého posudku. Dle účastnice pak postup znalce doc. Ing. Richarda

Drechslera, CSc. jmenovaného soudem k vypracování znaleckého posudku, odpovídá situaci, s níž Nejvyšší soud souhlasí, neboť sníženou likviditu akcií zohlednil pouze v rámci stanovení hodnoty podniku tzv. výnosovou metodou, a to konkrétně při určování nákladů vlastního kapitálu. Prvostupňový soud dále odůvodnil, že od výsledku znalce upustil, neboť původní znalecký posudek vypracovaný společností American Appraisal a znalecký posudek doc. Ing. Richarda Drechslera, CSc. jmenovaného soudem dospěly (s minimální odchylkou) ke shodným výsledkům a při jednání soudu uvedl, že znalec veškeré dotazy a námítky vysvětlil v rámci několika písemných odpovědí. Účastnice navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a uplatnila náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

5. K odvolání navrhovatele Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 21. května 2015, 7 Cmo 109/2014 - 516 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I.) a navrhovateli uložil povinnost zaplatit účastnici náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč k rukám jejího zástupce, a to do tří dnů od právní moci usnesení (výrok II.).
6. Nejvyšší soud k dovolání navrhovatele proti usnesení odvolacího soudu, usnesením ze dne 5. 12. 2019, č. j. 27 Cdo 4444/2017-710, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Cmo 109/2014-516, zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.
7. Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky přípustnosti aplikace přírážky za nižší likviditu při stanovení hodnoty podniku společností výnosovou metodou pro účely posouzení přiměřenosti protiplnění v řízení podle § 183k obch. zák.; při posouzení této otázky se odvolací soud odchýlil od závěrů Nejvyššího soudu, formulovaných v rozhodnutí přijatém po vydání napadeného usnesení. Dovolací soud konstatoval, že odvolací soud, jakož i soud prvního stupně, postupoval při řešení uvedené otázky v souladu s (v době rozhodování obou soudů ustálenou) judikaturou Nejvyššího soudu, jež výslovně nevylučovala, aby případná nižší likvidita akcií společnosti byla vzata v úvahu při stanovení výše nákladů vlastního kapitálu [v rámci zjišťování hodnoty (podniku) společností tzv. výnosovou metodou]. Nejvyšší soud v této souvislosti zdůrazňoval, že to, zda je takový postup na místě, je otázkou skutkovou, k jejímuž posouzení jsou nezbytné odborné znalosti (vedle soudu citovaného usnesení viz dále např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3359/2012). Protože ale usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3359/2012 zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15, ve kterém vysvětluje, že označená otázka je otázkou právní (jejíž řešení náleží soudům, včetně soudu Nejvyššího), a uzavírá, že sice není možné předjímat všechny situace, které by mohly v praxi nastat, a použití přírážky za (omezenou) obchodovatelnost tudíž nelze zcela vyloučit, nicméně takový postup bude spíše výjimečný, přičemž se musí opírat o racionální důvody (odst. 31 nálezu). V odst. 18 svého usnesení Nejvyšší soud uvedl pro věc rozhodné závěry, vycházejí ze závazného právního názoru Ústavního soudu, které následně přijal k řešení této otázky, a to v usnesení ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4585/2018. Vzhledem k tomu, dospěl k závěru, že jestliže odvolací soud v projednávané věci považoval aplikaci přírážky bez dalšího za přípustnou, je jeho právní posouzení (s ohledem na závěry formulované Ústavním a Nejvyšším soudem po vydání napadeného usnesení) nesprávné, a proto aniž by se pro nadbytečnost zabýval ostatními námitkami, jimiž dovolatel převážně vytýká (údajně) vady řízení – usnesení odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení dle ust. § 243e odst. 2 věta první o. s. ř. s tím, že právní názor dovolacího soudu je pro odvolací soud závazný (odst. 19, 20 a 21 usnesení). Dále uložil odvolacímu soudu, aby v dalším řízení odvolací soud opětovně také posoudil, zda lze právu dovolatele na přezkoumání přiměřenosti protiplnění poskytnout ochranu (odst. 22 – 25 usnesení).
8. K rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci se odvolatel vyjádřil ve svém podání doručeném Vrchnímu soudu v Praze dne 2. 6. 2020 tak, že v souladu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího soudu České republiky, navrhuje, aby odvolací soud uložil soudem ustanovenému znalci provést výpočet hodnoty podniku společnosti i bez přírážky za nízkou likviditu, resp. pokud

by měl odvolací soud za to, že tato činnost přísluší soudu prvního stupně, pak aby odvolací soud zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a vrátil mu věc k dalšímu řízení. S ohledem na další závěry Nejvyššího soudu týkající se případného zneužití práva a závazání odvolacího soudu opětovně posoudit, zda lze právu dovolatele na přezkoumání přiměřenosti protiplnění poskytnout ochranu, navrhovatel dokládá další důkazy, a to potvrzení Ing. Petra Ševčíka, nar. 28. 12. 1963, ohledně okolností týkajících se uplatnění práva navrhovatelem a podání předmětného návrhu na přezkoumání výše protiplnění a navrhuje výslech svědka Ing. Petra Ševčíka. To dokládá k tomu, že navrhovatel v souladu se svým posláním činil veškeré úkony z pověření akcionářů, kteří byli akcionáři dlouhodobými, vlastnili značné množství akcií v milionových hodnotách a byli proti své vůli vytěsněni. Veškeré úkony navrhovatele tak byly činy právě na ochranu menšinových akcionářů a navrhovatel tedy postupoval právě ve smyslu účelu řízení vedeného o návrhu podle § 183k obch. zák., tj. z důvodu ochrany menšinových akcionářů, kteří byli v důsledku realizace práva hlavního akcionáře zbavováni vlastnictví účastnických cenných papírů (akcií), ačkoliv by jinak (nebyť postupu podle § 183i a násl. obch. zák.) ve společnosti setrvali, tj. ve smyslu účelu daného řízení, jak jej vykládá Nejvyšší soud (odst. 23 usnesení). K tomu odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, a to na jeho rozhodnutí 29 Cdo 3354/2012, ze dne 26. 6. 2014, 29 Cdo 2557/2013, ze dne 9. 9. 2015. Dále se obsáhle vyjadřuje k posouzení této právní otázky, jakož i k posouzení rozhodných skutečností (bod VII. a VIII. podání). Pokud by z jakýchkoliv důvodů mělo být snad shledáno, že navrhovatelově návrhu nelze vyhovět z jiných důvodů, než z důvodu, že poskytnuté protiplnění ze strany hlavního akcionáře bylo přiměřené, pak z tohoto důvodu nelze navrhovateli uložit povinnost k náhradě znalečného, když by tyto náklady vznikly jen a pouze nesprávným postupem soudu, který by zadal znalci vypracování znaleckého posudku za situace, kdy tohoto by vůbec nebylo potřeba, a tyto náklady by byly vynaloženy zcela bezúčelně a zbytečně v rozporu se zákonem (zásadou hospodárnosti řízení). Z uvedených důvodů odvolatel navrhl, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Při jednání odvolacího soudu dne 13. 8. 2020 se ve smyslu již uvedeného vyjádřil k vyjádření účastnice. Odvolatel navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uplatnil náhradu nákladů řízení pouze v rozsahu zaplacených soudních poplatků, ve zbytku se svého práva vzdal.

9. K tomuto podání se vyjádřila účastnice tak, že pokud jde o judikaturu Nejvyššího soudu, na kterou odvolatel odkazuje, dovozuje, že záměrem Nejvyššího soudu v této věci jistě nebylo účelově měnit svou dosavadní judikaturu, ale pouze prověřit konkrétní okolnosti tohoto případu v tom smyslu, zda nemohlo dojít k výkonu práva v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku. K tvrzením odvolatele, že v případě jeho návrhu k rozporu výkonu práva se zásadami poctivého obchodního styku nedošlo, neboť zastupoval zájmy ostatních menšinových akcionářů, kteří byli akcionáři dlouhodobými, účastnice namítá, že Společnost od samého počátku řízení v roce 2005 namítala, že žaloba podaná navrhovatelem je šikanózní a zneužívající právo, a to vzhledem ke skutkovým okolnostem tohoto případu, které zopakovala. Argumentaci navrhovatele považuje účastnice za účelovou, stejně tak jako nově předložené potvrzení pana Ing. Ševčíka. Účelem nově doplněných tvrzení a důkazů ze strany navrhovatele je jeho poměrně značně opožděný pokus zpětně legitimizovat svůj postup a vyvrátit tak argumentaci Společnosti, že výkon práva navrhovatele je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku a dobrými mravy. Dále poukazuje na skutečnost, že navrhovatel je pobočným spolkem Ochraného sdružení drobných akcionářů OSDA, z. s. se sídlem Nádražní 532/157, Ostrava. Jeho předsedou je pan Tomáš Taufer. Takových pobočných spolků OSDA jsou na stejné adrese zapsány téměř dvě stovky. Je otázkou, zda účelem vzniku konglomerátu těchto spolků je ochrana práv drobných akcionářů či spíše šikana společností a dobře fungující zdroj zisku. Dle účastnice je tedy správný právní názor Nejvyššího soudu, uvedený v usnesení, že navrhovatel není osobou, k jejíž ochraně je právo domáhat se přezkoumání přiměřenosti protiplnění určeno, a z okolností případu vyplývá, že výkon tohoto práva navrhovatelem tak nese všechny znaky zneužití práva, a jen stěží jej lze považovat za souladný se zásadami poctivého obchodního styku. Účastnice navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek

soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil a uplatnila náhradu nákladů dovolacího a odvolacího řízení, které po navrhovatelem podaném dovolání spočívají v odměně zástupce za tři poskytnuté úkony právní služby, k tomu paušál, jakož i DPH.

10. Odvolací soud, jenž s ohledem na čl. II. bod 2. zákona č. 293/2013 Sb. postupoval dle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen o. s. ř.), přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
11. Odvolací soud posuzoval danou věc s ohledem na ustanovení § 775 zákona č. 90/2012 Sb. o obchodních korporacích podle zákona č. 513/1991 Sb, obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“).
12. Podle ust. § 183k odst. 1 obch. zák. vlastníci účastnických cenných papírů mohou od okamžiku obdržení pozvánky na valnou hromadu, případně od okamžiku oznámení jejího konání požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění; není-li toto právo využito do měsíce ode dne zveřejnění zápisu usnesení valné hromady podle § 183l do obchodního rejstříku, zaniká.
13. Podle ust. § 183l odst. 3 obch. zák. uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku podle odstavce 1 přechází vlastnické právo k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře.
14. Podle ust. § 265 obch. zák. výkon práva, který je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku, nepožívá právní ochrany.
15. Stejně jako již dříve, odvolací soud předně konstatuje, že řízení v této věci je řízením dle ust. § 9 odst. 3 písm. g) o. s. ř. ve sporech z právních vztahů mezi obchodní společností a jejími společníky, jakož i mezi společníky navzájem a jde o vztahy týkající se jejich účasti na společnosti, které je vedeno ve smyslu ust. § 200e o. s. ř. a jedná se o tzv. řízení nesporné. Účastníci řízení se označují jako navrhovatel a další účastníci a ve věci se rozhoduje usnesením. To, že soud prvního stupně ve věci rozhodl rozsudkem a označoval účastníky řízení jako žalobce a žalovaného je sice vadou, ale ne takovou vadou, která by mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně.
16. Vycházejí ze správných zjištění soudu prvního stupně dospěl odvolací soud k závěru, že navrhovatel je ve věci aktivně věcně legitimován dle ust. § 183k odst. 1 obch. zák., neboť jednu akcií Společnosti nabyl do okamžiku přechodu vlastnického práva k těmto akciím na hlavního akcionáře (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2014, 29 Cdo 2557/2013) a svůj návrh na přezkoumání přiměřenosti protiplnění uplatnil u soudu v zákonem stanovené lhůtě.
17. Odvolací soud se dále zabýval tím, zda navrhovatel je osobou, k jejíž ochraně je právo domáhat se přezkoumání přiměřeného protiplnění určeno, tak jak mu bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 27 Cdo 4444/2017-710, uloženo (odst. 22 usnesení), a to ve smyslu tam přijatých závěrů. K námitce odvolatele odvolací soud konstatuje, že nastolení této otázky Nejvyšším soudem v této věci, není jeho „novým řešením“ aktivní věcné legitimace navrhovatele v řízení. Ostatně v souladu s ní byla i formální aktivní věcná legitimace navrhovatele Nejvyšším soudem shledána (odst. 24 usnesení).
18. K tomu odvolací soud rekapituluje zjištění soudu prvního stupně, která má za správná, a to, že valná hromada Společnosti konaná dne 31. 8. 2005 se usnesla o přechodu všech akcií Společnosti, které jsou ve vlastnictví menšinových akcionářů, na hlavního akcionáře. Protiplnění za 1 akcií bylo stanoveno ve výši 20 661 Kč. Jeho přiměřenost byla doložena znaleckým posudkem č. 061290 ze dne 14. 7. 2005 vypracovaným společností American Appraisal, s.r.o., a že zápis usnesení o přechodu všech akcií Společnosti, které jsou ve vlastnictví menšinových akcionářů, na hlavního akcionáře do obchodního rejstříku byl zveřejněn v Obchodním věstníku dne 27. 9. 2005. Dále že navrhovatel vznikl dne 21. 10. 2005, jako organizační jednotka občanského sdružení, které vzniklo zaregistrováním stanov Ministerstvem vnitra dne 9. 8. 2004, a že navrhovatel má právní subjektivitu.
19. Odvolací soud poté co doplnil dokazování, zjistil následující:

- z úplných výpisů ze spolkového rejstříku vedeného Krajským soudem v Ostravě, oddíl L, vložka 11511 týkající se OSDA – ČR – MUZO, pobočný spolek a oddíl L, vložka 6419 pro spolek Ochraně Sdružení Drobných Akcionářů OSDA, zapsaný spolek, zjistil, že oba tyto subjekty mají jako účel zapsáno: Ochrana minoritních akcionářů Ochrana a pomoc subjektům či osob nacházejících se v hmotné nouzi nebo jiné majetkově nepříznivé situaci Vzdělávání, školení a osvěta v oblasti finanční gramotnosti, a že Tomáš Taufer je předsedou jak zapsaného spolku, tak předsedou pobočného spolku,
- z čestného prohlášení Ing. Petra Ševčíka, nar. 28. 12. 1963 ze dne 29. 5. 2020 odvolací soud zjistil, že ten sděluje a prohlašuje, že účelem dohody o jeho spolupráci s Tomášem Taufrem, zástupcem Ochraně Sdružení Drobných Akcionářů, byla ochrana menšinových akcionářů, jeho a těch, jejichž portfolio spravoval, a kteří byli v důsledku realizace práva hlavního akcionáře zbavování vlastnictví účastnických cenných papírů společnosti MUZO, ačkoliv by jinak (nebýt postupu podle § 183i a násl. obch. zák.) ve společnosti setrvali. Uvedené spolupráce spočívala v tom, že převede jednu svou akcii společnosti MUZO na Ochraně Sdružení Drobných Akcionářů, resp. na organizační jednotku tohoto sdružení OSDA - ČR - MUZO, pobočný spolek, tehdy pod názvem OSDA - ČR - MUZO, taktéž zastoupené Tomášem Tauferem. A současně jej pověří, aby (krom jeho zájmu na podání žaloby z důvodu odměny za jeho činnost z doplatku do spravedlivé hodnoty) svým jménem podal návrh na přezkum výše protiplnění týkající se účastnických cenných papírů společnosti MUZO. Na to jaký počet akcií subjekt OSDA - ČR - MUZO od jeho osoby nabude, neměl Tomáš Taufer žádný vliv, to vyplývalo pouze z jeho podnětu, neboť to pro daný účel považoval za dostatečné.

20. Odvolací soud vychází z uvedených zjištění, stejně jako soud prvního stupně dospěl k závěru o skutkovém stavu věci, že navrhovatel se vzhledem ke dni svého vzniku 21. 10. 2020 stal akcionářem Společnosti až poté, kdy její valná hromada dne 31. 8. 2010 rozhodla o vytěsnění menšinových akcionářů, a až poté, kdy byl dne 27. 9. 2010 zveřejněn zápis usnesení valné hromady o vytěsnění do obchodního rejstříku, a kdy věděl, že vlastnictví k jím nabývané akcií obratem přejde na hlavního akcionáře, a i za jak vysoké protiplnění se tak stane. Navíc v tomto případě nabyl pouze jedinou akcii společnosti. To plyne i ze shodných tvrzení účastníků, a to např. z vyjádření účastnice k návrhu (č. l. 27 spisu), doplnění podání navrhovatele (č. l. 97 spisu) a protokol o jednání soudu prvního stupně dne 20. 8. 2009 (č. l. 105 spisu).
21. Dle odvolacího soudu odvolatelem doplněná tvrzení (jeho podání doručené Vrchnímu soudu v Praze dne 2. 6. 2020), že jednu akcii Společnosti nabyl a předmětný návrh podal právě z důvodu ochrany menšinových akcionářů, kteří byli v důsledku realizace práva hlavního akcionáře zbavování vlastnictví účastnických cenných papírů (akcií), ačkoliv by jinak (nebýt postupu podle § 183i a násl. obch. zák.) ve společnosti setrvali, a že tedy postupoval v souladu se svým posláním, dokládáná Čestným prohlášením Ing. Ševčíka, nekorespondují s jeho tvrzeními uvedenými v průběhu řízení, kdy uvedl, že nabytí jedné akcie při vědomí si výše uvedeného, bylo pro něj investicí, za účelem dosažení zisku, postupem dle ust. § 183k odst. 1 obch. zák. K tomu např. navrhovatel uvedl k argumentaci žalované, týkající se údajně obstrukčního výkonu práva, že „žádný zákon navrhovateli neurčuje, kdy a jaké investice může provádět a pokud se tedy rozhodne investovat do určitého aktiva, jelikož považuje jeho tržní cenu za podhodnocenou oproti skutečné vnitřní hodnotě, je jeho jednání zcela legitimní“ (např. doplnění podání navrhovatele č. l. 97 - 100 spisu), obdobně se mimo jiné vyjádřil i ve své další replice ze dne 20. 8. 2013 k vyjádření společnosti (č. l. 398 - 410 spisu), že: „Majetkové poměry navrhovatele, jež jsou zcela odlišné od majetkových poměrů hlavního akcionáře, a proto i několik desítek tisíc korun navíc za jednu akcii pro něj představuje významnou hodnotu, které se nemůže vzdát.“ Lze tak přisvědčit Společnosti, že uvedené svědčí o účelovosti navrhovatelem doplněných tvrzení, dokládáných uvedeným listinným důkazem.

22. Odvolací soud měl skutková zjištění za dostatečná, a proto z důvodu hospodárnosti řízení k důkazu neprovedl výslech svědka Ing. Petra Ševčíka a nezařadil znaleci doplnění znaleckého posudku, to vše tak, jak odvolatel navrhoval (§ 120 odst. 1 věta první o. s. ř.).
23. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 27 Cdo 4444/2017-710, se podává: „Účelem řízení vedeného o návrhu podle § 183k obch. zák. je především ochrana menšinových akcionářů, kteří jsou v důsledku realizace práva hlavního akcionáře zbavováni vlastnictví účastnických cenných papírů (zpravidla akcií), ačkoliv by jinak (nebýt postupu podle § 183i a násl. obch. zák.) ve společnosti setrvali. Právo domáhat se přezkoumání přiměřenosti protiplnění soudem má zabezpečit, aby protiplnění poskytované hlavním akcionářem vskutku odpovídalo hodnotě účastnických cenných papírů, jejichž vlastnictví hlavní akcionář v důsledku nuceného přechodu nabude, tak, aby hodnota investice vlastněné minoritním akcionářem zůstala zachována.“ (odst. 23 usnesení).
24. Jak již bylo výše uvedeno řízení o přezkumu přiměřenosti protiplnění je řízením ve sporu z právního vztahu mezi navrhovatelem a hlavním akcionářem a jde o vztah týkající se jejich účasti na společnosti (§ 9 odst. 3 písm. g/ o. s. ř.). Navrhovatel se v něm domáhá ochrany svých soukromých práv, a to práva akcionáře Společnosti na přezkoumání přiměřenosti protiplnění soudem dle ust. § 183k odst. 1 obch. zák., které ale mohl nejdříve nabýt od 1. 10. 2010, kdy jako subjekt práv a povinností vznikl. V řízení bylo prokázáno, že navrhovatel věděl, že vlastnictví k jím nabývané jedné akcií obratem přejde na hlavního akcionáře (§ 183l odst. 3 obch. zák.) a i za jak vysoké protiplnění se tak stane. Na uvedených skutečnostech nic nemění ani jeho tvrzení, jež doplnil až k závěrům přijatým Nejvyšším soudem v této věci (viz výše), a ani jakákoliv dohoda s původním vlastníkem jedné akcie, který de facto práva s ní spojená pozbyl.
25. Lze tedy shrnout, že důvodem navrhovatele, pro který nabyl toliko jednu akcii Společnosti, tak nebylo a ani nemohlo být setrvání ve Společnosti, ale pouze to, aby mohl následně podat návrh na přezkoumání přiměřenosti protiplnění. Důvod nabytí jedné akcie navrhovatelem, tedy povaha jeho vlastnictví této akcie, tak neodpovídá povaze vlastnictví akcií minoritních akcionářů, kterým stát v rámci své ochranné funkce poskytuje v případě přechodu všech ostatních účastnických cenných papírů (akcií) na hlavního akcionáře, prostředek právní ochrany vyjádřený v ust. § 183 k obch. zák., pročež odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že navrhovatel není osobou, k jejíž ochraně je právo domáhat se přezkoumání přiměřenosti protiplnění určeno.
26. Odvolací soud uzavírá, že výkon práva navrhovatele v této věci nelze z uvedených důvodů považovat za souladný se zásadami postivého obchodního styku, a proto dle ust. § 265 obch. zák. nepoživá právní ochrany, což je důvodem pro zamítnutí jeho návrhu. Dalšími námitkami odvolatele směřujícími jak proti postupu soudu prvního stupně při provádění dalších důkazů, které se týkaly již samotného přezkoumání přiměřenosti protiplnění, tak proti jeho závěrům o přiměřenosti výše protiplnění, se vzhledem k uvedenému závěru již odvolací soud nezabýval.
27. Námitku odvolatele týkající se rozhodnutí soudu prvního stupně o uložení povinnosti navrhovateli nahradit státu náklady řízení, které platil, jež spočívají v zaplaceném znalečném ve výši 45 248 Kč, neshledal odvolací soud důvodnou. Postup soudu prvního stupně v řízení byl zcela souladný s o. s. ř., náklady byly státem vynaloženy v souvislosti se zajištěním práva na spravedlivý proces, přičemž otázka náhrady nákladů řízení státu není založena na kritériu účelnosti důkazního prostředku, ale pouze na tom, zda v souvislosti s řízením stát platil náklady obstarání a provedení důkazu. Odvolací soud proto ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že v řízení před soudem prvního stupně nebyl navrhovatel úspěšný, a proto je povinen zaplatit účastníci náhradu nákladů řízení (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), jejichž výši určil soud prvního stupně v souladu s ust. § 151 o. s. ř., a proto je i povinen zaplatit náhradu nákladů řízení státu ve výši 45 248 Kč, jež stát již zaplatil (§148 o. s. ř.).
28. Z vyložených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil jako věcně správný dle ust. § 219 o. s. ř., přičemž výrok I. potvrdil z jiných důvodů.

29. O náhradě nákladů dovolacího a odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle ust. § 224 odst. 1 a 243g odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. neboť v odvolacím řízení, jímž se řízení končí, byla úspěšná účastnice, a proto jí přísluší náhrada nákladů řízení. Ty sestávají: z odměny advokáta za poskytnutých 5 úkonů právní služby (vyjádření k odvolání navrhovatele, účast při jednání odvolacího soudu dne 21. 5. 2015, vyjádření k dovolání navrhovatele, vyjádření ze dne 7. 8. 2020 k podání navrhovatele a účast při jednání odvolacího soudu dne 13. 8. 2020 (§ 11 odst. 1 písm. d/ a g/ AT), jejíž výše se určuje dle ust. § 9 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 7 bod 5 AT, 5 x 3 100 Kč, z náhrady hotových výdajů 5 x 300 Kč (§13 odst. 1 a 4 AT) a 21% DPH ve výši 3 570 Kč. Celkem se náklady dovolacího a odvolacího řízení účastnice určují dle § 151 odst. 2 o. s. ř. částkou 20 570 Kč, a v této výši jí byla také jejich náhrada odvolacím soudem přiznána. Platební místo je určeno dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Praha 13. srpna 2020

JUDr. Lenka Broučková v. r.
předsedkyně senátu